तावत् सुवर्णरोमयूथमध्ये कुडुयुद्धमपश्यत्। अथ रोषवशाद्धुडुयुगलस्य दूरमपसरणं कृत्वा भूयो ऽपि समुपेत्य ललाटपट्टाभ्यां प्रहरतो भूरि रुधिरं पतति। तच्च जम्बुको जिह्वालौल्येन रङ्गभूमिं प्रविश्यास्वादयति। देवशर्मापि तदालोक्य व्यचिन्तयत्। अहो मन्दमतिरयं जम्बुकः। यदि कथमप्यनयोः सङ्घट्टे पतिष्यति। तन्नूनं मृत्युमाप्स्यतीति वितर्कयामि। क्षणान्तरे च तथैव रक्तास्वादनलौल्यान्मध्ये प्रविशंस्तयोः शिरःसम्पाते पतितः शृगालो मृतश्च। देवशर्मापि तं शोचमानो मात्रामुद्दिश्य चलितः। शनैः शनैर्यावदागच्छति तावदाषाढभूतिं न पश्यति। ततश्चौत्सुक्येन शौचं विधाय यावत्कन्यामालोकयति तावन्मात्रा नास्ति। ततश्च हाहा मुष्टो ऽस्मीति जल्पन् भूतले मूर्छया निपपात। तत्क्षणाच्चेतनां लब्धा भूयो ऽपि समुत्थाय फूत्कर्तुमारब्धः। भो भो आषाढभूते मां वञ्चयित्वा क्व गतो ऽसि। तद्देहि मे प्रतिवचनं। एवं बहुविधं विलप्य तस्य पादपद्धतिमन्वेषयन् शनैः शनैः प्रस्थितः। अथैवं गच्छन् सायन्तनसमये कञ्चिद्ग्राममासासाद। अथ तस्माद्ग्रामात् कश्चित् कौलिकः सभार्यो मद्यपानकृते समीपवर्तिनि नगरे प्रस्थितः। देवशर्मापि तमालोक्योवाच। भो भद्र वयं सूर्योढा अतिथयस्तवान्तिकं प्राप्ताः। न कमप्यत्र ग्रामे जानीमः। तद्गृह्यतामतिथिधर्मः। उक्तं च यतः। अप्रणोद्यो ऽतिथिः सायं सूर्योढो गृहमेधिना।

पूजया तस्य देवत्वं प्रयान्ति गृहमेधिनः ॥ १८६ ॥

तथा च। तृणानि भूमिरुदकं वाक् चतुर्थी च सूनृता।

सतामेतानि हर्म्येषु नोच्छिद्यन्ते कदाचन ॥ १८७ ॥

स्वागतेनाग्नयस्तृप्ता आसनेन शतक्रतुः।

पितरः पादशौचेन अन्नाद्येन प्रजापतिः ॥ १८८ ॥

कौलिको ऽपि तच्छ्रुत्वा भार्यामाह। प्रिये गच्छ त्वमेनमतिथिमादाय गृहं प्रति पादशौचभोजनशयनादिभिः सत्कृत्य तत्रैव तिष्ठ। अहं